Abril 2016

“Tot allò que vau fer a un d’aquests germans meus tan petits, a mi m’ho féreu” (Mt 25,40)

Per què aquestes paraules de Jesús ens són tan estimades i es repeteixen sovint en les Paraules de Vida que triem per a cada mes? Potser perquè són el cor de l'Evangeli. Són les que el Senyor ens adreçarà quan al final ens trobem davant d'Ell. En elles es basarà l’examen més important de la vida, al qual ens podem preparar dia a dia.

Ens preguntarà si hem donat menjar i beure a qui tenia fam i set, si hem acollit el foraster, si hem vestit el nu, si hem visitat el malalt i el presoner... Són gestos petits; tanmateix, tenen el valor de l'eternitat. No hi ha res petit en allò que es fa per amor, que es fa a Ell.

Jesús, de fet, no tan sols s'ha acostat als pobres i als marginats, ha curat els malalts i consolat els qui patien, sinó que els ha estimat amb un amor de predilecció, fins al punt d’anomenar-los germans, d’identificar-s’hi en una misteriosa solidaritat.

Avui Jesús continua present en els qui pateixen injustícies i violència, en els qui busquen feina o viuen en una situació precària, en els qui es veuen obligats a deixar la pròpia pàtria a causa de les guerres. Tots els qui pateixen al voltant nostre per moltes altres causes i imploren, fins i tot sense paraules, el nostre ajut, són Jesús, que ens demana un amor concret, capaç d'inventar noves "obres de misericòrdia" que responguin a les noves necessitats.

Ningú no està exclòs. Si una persona gran i malalta és Jesús, com no proporcionar-li l'alleujament necessari? Si ensenyo la llengua a un nen immigrant, l'ensenyo a Jesús; si ajudo la mare en la neteja de la casa, ajudo a Jesús; si porto esperança a un pres o consolo els que estan afligits o perdono els qui em fan mal, em relaciono amb Jesús. I cada vegada que passi això el fruit no serà únicament donar alegria a l’altre, sinó experimentar nosaltres mateixos una gran joia. Qui dóna, rep; sent una plenitud interior. Ens entra la felicitat perquè, encara que no ho sapiguem, hem trobat Jesús; l'altre, com va escriure Chiara Lubich, és l'arc sota el qual passar per arribar a Déu.

Ella recordava així l’impacte d'aquesta Paraula de Vida des del principi de la seva experiència: "La nostra antiga manera de concebre el proïsme i estimar-lo es va ensorrar. Si Crist era d'alguna manera en tothom, no podíem fer discriminacions, no podíem tenir preferències. Van saltar pels aires conceptes amb què classifiquem els homes: compatriota o estranger, jove o vell, guapo o lleig, simpàtic o antipàtic, ric o pobre; Crist era darrere de cada u, Crist era en cada u. I un "altre Crist" era en realitat cada germà (...).

"Vivint així ens vam adonar que el proïsme era el camí per arribar a Déu. Més ben dit, el germà se’ns presentava com un arc sota el qual calia passar per trobar Déu.

"Això ho hem experimentat des dels primers dies. Quina unió amb Déu al vespre, a l'oració o en el recolliment, després d'haver-lo estimat tot el dia en els germans! ¿Qui ens donava aquell consol, aquella unió interior tan nova, tan celestial, sinó Crist, que vivia el "doneu i se us donarà"[1] (1) del seu Evangeli? L'havíem estimat tot el dia en els germans i ara Ell ens estimava a nosaltres"[2].

A cura de Fabio Ciardi

[1] *Lc* 6,38

[2] *Scritti spirituali / 4. Roma:* Città Nuova, 1995, p. 204-205